

Coordonatori:
Rodica Mihaela STĂNOIU
Emilian STĂNIȘOR
Vasile TEODORESCU

Criminologie – Criminalistică – Penologie

Repere bibliografice

Vol. II

Coordonatori:
Rodica Mihaela STĂNOIU
Emilian STĂNIȘOR
Vasile TEODORESCU

Criminologie – Criminalistică – Penologie
Repere bibliografice
Vol. II

Universul Juridic
București
-2015-

Editat de S.C. Universul Juridic S.R.L.

Copyright © 2015, S.C. Universul Juridic S.R.L.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al

S.C. Universul Juridic S.R.L.

**NICIUN EXEMPLAR DIN PREZENTUL TIRAJ NU VA FI
COMERCIALIZAT DECÂT ÎNSOTIT DE SEMNĂTURA ȘI
ȘTAMPILA EDITORULUI, APLICATE PE INTERIORUL
ULTIMEI COPERTE.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Criminologie - Criminalistică - Penologie : repere bibliografice / ed.:

Rodica Mihaela Stănoiu, Emilian Stănișor, Vasile Teodorescu. –

București : Universul Juridic, 2015.

2 vol.

ISBN 978-606-673-679-4

Vol. 2. - 2015. - ISBN 978-606-673-681-7

I. Stănoiu, Rodica Mihaela (ed.)

II. Stănișor, Emilian (ed.)

III. Teodorescu, Vasile (ed.)

343.9

REDACTIE: tel./fax: **021.314.93.13**
tel.: **0732.320.666**
e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

DEPARTAMENTUL tel.: **021.314.93.15**
DISTRIBUȚIE: fax: **021.314.93.16**
e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

STUDIUL PRIVIND ACTIVITATEA INFRAȚIONALĂ DIN PERSPECTIVA ANILOR NOUĂZECI

Ellen DWYER

*Departamentele Justiție Penală și Istorie de la Universitatea Indiana
Bloomington*

Cu mai puțin de un an în urmă, o tânără studentă în vârstă de 21 de ani a fost înjunghiată mortal (prezentând 14 lovituri de cuțit în zona spatelui și a gâtului), în jurul orei 10 seara, pe o stradă liniștită dintr-un cartier rezidențial din New Haven, Connecticut. Inițial a fost suspectat un tânăr profesor cu care aceasta colabora. În ciuda eforturilor depuse de laboratorul criminalistic, nu s-a putut stabili cu certitudine, din punct de vedere legal, identitatea criminalului lui Suzanne Jovin. La un moment dat s-a apelat și la Biroul Federal de Investigații, care a trimis un agent specialist în domeniu, dar care nu a putut rezolva cazul. O situație similară a fost întâlnită într-un caz mult mai complicat în care un copil – Jon Benet Ramsey – de numai 6 ani a fost ucis și, deși inițial s-a considerat ca ambii părinți sunt vinovați, niciunul dintre aceștia nu a fost arestat sau condamnat.

Deși frustrante pentru cei din sistemul american de justiție penală, omuciderea de acest gen, cărora presa și televiziunea le acordă o atenție deosebită, nu constituie cea mai mare problemă cu care aceștia se confruntă. În ceea ce privește numărul de cazuri, o importanță mult mai mare o au infracțiunile legate de traficul de droguri, furtul și tâlhăria. În cea mai mare parte, eforturile de a ține sub control astfel de infracțiuni nu au condus la alcătuirea profilului tipului de infractor, după cum s-a procedat în cazurile Ramsey și Jovin prezentate la începutul acestei lucrări. În schimb, personalul din cadrul justiției penale – judecători, procurori, polițiști – s-au alăturat cercetătorilor – criminologilor, sociologilor și psihologilor – pentru a încerca să înțeleagă mai bine profilul nu numai a unui singur infractor (proces ilustrat în filmul „Tăcerea Mieilor”) și-a concentrat atenția și eforturile pentru a descrie și anticipa ceea ce este cunoscut sub numele de activitate infracțională a grupurilor de infractori și, în special, pe termen lung, a ratei mari de infractori cunoscuți drept infractori recidiviști. Criminologii sunt interesați în special de trei factori interdependenți: începerea sau punctul de pornire al activității infracționale, durata ei (cuprinzând și rata infracționalității) și încetarea ei sau punctul de ieșire. Infractorii recidiviști sunt infractori cu activități infracționale pe termen lung, care încalcă legea în mod repetat și sunt foarte numeroși. În această lucrare voi prezenta un sumar și un studiu de evaluare atât a activităților infracționale, cât și a infractorilor recidiviști.

Închisorile aglomerate și activitățile infracționale

În prezent, în Statele Unite, o atenție deosebită se acordă numărului mare de infractori din închisori, în special la nivel statal. Drept consecință a ceea ce un criminolog numea „încarcerarea în exces”, până la mijlocul anilor nouăzeci, mai mult de 1750000 oameni au fost închiși în închisori. Aceste instituții sunt acum locuri pline, arhipline, de oameni și în care rutina zilnică liniștită este tulburată de izbucniri violente. Pe lângă aceasta, există un număr din ce în ce mai mare de infractori recidiviști în închisorile americane, a căror încarcerare continuă îi transformă într-un real pericol pentru ceilalți. (Irvin Norris, 1995). De ce se întâmplă toate acestea? Răspunsul trebuie căutat în procedurile de condamnare, în special în ceea ce privește înlocuirea hotărârilor clare cu cele mai puțin clare, elaborarea unor regulamente privind infractorii comuni, cel mai aspru fiind regulamentul „de trei ori s-a terminat cu tine” din California. Prin

acest regulament se obține o condamnare pe viață pentru comiterea a trei delict grave și, după cum se întâmplă adesea cu noile regulamente, are consecințe nu întotdeauna previzibile, cum ar fi înființarea unor grupuri de tineri „plini de viață” care sunt foarte puțin stimulați pozitiv în ceea ce privește comportamentul. Aceste regulamente „dure” sunt cunoscute publicului care este din ce în ce mai speriat de comiterea infracțiunilor ce implică violența. Totuși, puțini își dau seama de faptul că cei mai mulți dintre ei sunt închiși pentru delict minore și infracțiuni legate de traficul cu droguri și nu pentru acte la adresa persoanelor. Pe lângă aceasta, sentințele de condamnare pe termen lung nu micșorează comiterea, în mod frecvent, a infracțiunilor. Pe de altă parte, chiar și cei mai aprigi americani devin interesați din ce în ce mai mult de costurile din sistemul penitenciar care se măresc odată cu perioada de detenție. Sentințele de condamnare pe termen lung sunt ineficiente nu numai datorită costurilor, ci și faptului că persoanele stau în închisoare mult timp, depășind vârsta la care ar putea să-și modifice comportamentul și să mai comită infracțiuni.

Metode de depistare a infractorilor recidiviști

Ce se poate face pentru a micșora numărul infractorilor din închisori fără a-i elibera prematur? Statele, care cheltuiesc din ce în ce mai mulți bani pentru corecție din bugetele lor, sunt nerăbdătoare să aibă un răspuns la această întrebare. La începutul anilor șaptezeci și optzeci unii criminologi s-au gândit (într-un exces de entuziasm în legătură cu ceea ce păreau a fi implicațiile strategice ale muncii lor) că ar putea da un răspuns la această întrebare. Entuziasmul lor a crescut datorită activității unor oameni de știință întreprinzători de la Rand Corporation, un adevărat grup de intelectuali din California. Se pare că cel mai activ dintre aceștia a fost sociologul Peter Greenwood, dar cu siguranță nu a fost singurul. Argumentul lor a fost următorul: un grup restrâns de infractori cunoscuți (denumiți infractori recidiviști) sunt răspunzători pentru o rată mare a criminalității (unii au sugerat chiar că un procent de 6% din infractori au fost răspunzători de 70-80% dintre infracțiunile grave comise). Dacă acești infractori ar putea fi depistați la timp, ar putea fi închiși pentru perioada în care se presupune că ar fi continuat să comită infracțiuni și criminalitatea s-ar diminua, iar sentințele ar deveni mult mai eficiente. Acest mod de încarcerare este uneori denumit „incapacitate selectivă” (pentru a putea fi deosebită de „incapacitatea colectivă”).

Ideea că polițiștii, tribunalele și judecătorii își desfășoară activitatea mult mai eficient prin depistarea infractorilor recidiviști a fost (și este) foarte atractivă. Și nu este surprinzător faptul că elaborarea unor metode de depistare preventivă a infractorilor recidiviști înainte și nu după ce au comis infracțiunile sau la începutul comiterii acestora, s-a dovedit a fi mult mai dificilă decât au anticipat Greenwood și colegii săi. Primele rezultate ale studiului lor au fost larg răspândite și s-au bucurat de o apreciere bună la nivelul național din partea celor ce iau decizii și a publicului larg, precum și din partea cercetătorilor în domeniu. Folosind o bază mare de date retrospective pentru un eșantion mare de pușcăriași din Texas, Greenwood a descoperit că cele mai bune metode de anticipare a ratei criminalității pe viitor (având în vedere datele privind propriile rapoarte și arestul) sunt reprezentate de rata criminalității din trecut (bineînțele) împreună cu un număr de așa numite variabile ale statutului persoanei, cum ar fi vârsta (cel mai bun factor de anticipare pentru tendințele generale infracționale și, în special, pentru infracțiunile violente), rasa, sexul, nivelul de educație și fișa de angajare. Pe lângă aceasta, cu cât o persoană începe mai devreme o activitate infracțională, cu atât aceasta (analizată după numărul de arestări) tinde să fie mai lungă.

Nu este de mirare că formula infractorului recidivist folosită de departamentele de poliție și procurori au în vedere în special tinerii de culoare (negrii), cu o educație precară și care au

avut foarte puține locuri de muncă. Legitimitatea unui astfel de punct de vedere a fost aproape imediat contestată de civilii apărători ai libertății persoanei, care nu au fost de acord cu așa numiții factori ai statutului persoanei, precum vârsta, sexul și rasa care inițial nu au avut importanță în cea ce privește presupusele infracțiuni, în momentul arestării, acușării și închiderii. (Vezi Blumstein și col., 1986, pentru un rezumat al acestui studiu).

Aproximativ în aceeași perioadă în care grupuri precum Uniunea Americană pentru Libertățile Civile s-a implicat în litigii privind folosirea formală a formulei de infractor recidivist, cercetătorii au început să fie preocupați de limitarea studiilor pe care aceste metode de prevenire s-au bazat. De exemplu, aceștia au sugerat că datele privind arestul, pe care Greenwood și col. s-au bazat, au scos la iveală mai multe informații despre prioritățile departamentelor de poliție, decât despre ratele reale ale criminalității. (Reamintiți-vă principalele concluzii ale cercetătorilor: cazierul este cel mai bun factor de anticipare a viitoarelor arestări). Pe lângă aceasta, metodele de prevenire au ignorat modalitățile prin care, în Statele Unite, rasa și clasa socială afectează posibilitatea apariției arestărilor, condamnărilor și încarcerărilor.

În al treilea rând, majoritatea datelor ce au în vedere metodele de prevenire au avut în vedere trecutul și viitorul. De exemplu, subiecții lui Greenwood au fost deținuți din închisorile din Texas care fuseseră condamnați pentru furt. După ce aceștia au fost rugați să relateze despre infracțiunile comise, declarațiile acestora au fost revăzute avându-se în vedere bazele de date ce conțin cazierul la nivel local și statal. Rezultatul-Greenwood nu a avut acces la un grup de persoane ce prezentau caracteristici asemănătoare, dar care nu au mai comis nici o infracțiune sau care nu comiseseră niciodată infracțiuni. Sistemul justiției penale are în vedere depistarea din timp a infractorilor recidiviști periculoși-atitudine care are în vedere viitorul și nu trecutul. Astfel, acest lucru nu se va putea realiza folosind metodele Greenwood.

O a patra problemă pe care o reprezintă metodele de depistare a infractorilor recidiviști este numărul mare de aspecte fals pozitive pe care acestea le generează, cu alte cuvinte, acestea vizează drept viitori infractori pe cei care nu au mai comis și alte tipuri de infracțiuni. Posibilitatea de a anticipa cine este posibil să aibă o rată scăzută a criminalității în viitor se dovedește a fi mult mai bine decât aceea de a anticipa rata mare a infractorilor, iar, în prezent, acest lucru se pare că nu este un real interes pentru oamenii cheie din sistemul justiției penale a Statelor Unite.

În cele din urmă, cel mai dur tip de comportament infracțional care a fost anticipat este acela care îi îngrijorează cel mai mult pe americani, violența deoarece violența are o rată scăzută (chiar și în Statele Unite – unde, în ciuda opiniei publice, statele sunt cunoscute ca luptătoare împotriva violenței) (Norris, 1994).

Un nou studiu de cercetare privind activitatea socială

În ultima parte a acestui deceniu, deși unele departamente de poliție urbane încă mai utilizează modele de infractori recidiviști pentru a se concentra asupra resurselor lor strategice, în cea mai mare parte valul inițial de entuziasm apărut odată cu acest mod de gândire în legătură cu criminalitatea și infractorii s-a stins. Căutarea unui așa-zis „glonte magic” în aplicarea legii s-a dovedit inutilă. Totuși, există unele idei și puncte de vedere folositoare care pot fi (și sunt) inspirate și elaborate după modele extrase din numărul mare de cărți publicate în ultimele două decenii, în special din cele care tratează problemele activităților infracționale și mai puțin a celor care îi au în vedere pe infractorii recidiviști.

Vă prezint, pe scurt, două dintre cele mai cunoscute proiecte ale noii generații de cercetători, care încearcă să adâncească puterea noastră de înțelegere a modului în care, și a motivelor pentru care unii indivizi devin infractori, iar alții nu. Acestea încearcă să ne explice nu

numai de ce unii dintre ei se implică în activități infracționale, ci și modul în care, și de ce reușesc să nu se implice în acestea. Astfel spus, pe lângă studiul în mod foarte elaborat al adolescenței, momentul în care mulți dintre aceștia încep să încalce legea, trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce li se întâmplă majorității acestor tineri între 20 și 30 de ani împingându-i să încalce legea, dar și să nu o mai facă. (Și, pentru majoritatea dintre ei, o experiență la închisoare nu pare a fi un element crucial în viața lor. Teoria prin care această experiență îi împiedică să mai comită infracțiuni nu pare a explica faptul că infractorii recidiviști comit în continuare infracțiuni, dar ne ajută să înțelegem de ce mulți dintre adolescenți se opresc după prima mașină furată, în momentul primei rețineri pentru consum ilegal de droguri sau un furt minor).

Cercetătorii sunt din ce în ce mai interesați să găsească factorii care îi determină pe unii indivizi să producă acte antisociale mult mai grave, iar pe ceilalți nu. Știm relativ foarte puține lucruri despre aceasta, deoarece multe dintre studiile comportamentului antisocial și infracțional s-au concentrat mai mult asupra modului în care acestea au luat amploare și nu asupra momentului sau modului în care au apărut și s-au sfârșit, a factorilor și modului în care majoritatea cetățenilor din zonele marcate de aceste fenomene infracționale și de violență, au crescut și au reușit să se sustragă de la efectele pe care aceste fenomene le au asupra mediului înconjurător.

Găsirea unor răspunsuri la aceste întrebări nu este un lucru ușor pe de-o parte pentru ca subiectul este foarte complex, iar pe de altă parte pentru strângerea datelor necesare pentru efectuarea unor analize pe termen lung sunt costisitoare și au nevoie de mult timp. Una dintre echipele de cercetare, cea condusă de John Laub și Robert Sampson (1992), a ales un model de abordare a acestei probleme relativ nou; aceștia au refolosit un set de informații adunate de Eleanor și Sheldon Glueck în decursul perioadei dintre anii 1930-1950. Pe baza acestor solide analize statistice, Laub și Sampson au elaborat un model teoretic interesant, care face apel la ceea ce ei numeau „o teorie a controlului social neoficial, în funcție de vârstă, pentru a explica criminalitatea și deviațiile comportamentale de-a lungul vieții”. Aceștia argumentează că deși frageda copilărie nu este relevantă pentru deviația adultului: evenimentele petrecute în viața adultului. Principiul organizatoric pe baza căreia ia naștere din perspectiva vieții analizată de teoria controlului social este că atât continuitatea, cât și schimbarea sunt evidente, iar drumul pe care îl urmează criminalitatea și deviația comportamentală sunt sistematic modificate de legăturile sociale cu instituțiile, bine consolidate, de control social neoficial. (Laub și Sampson, 1990).

Un aspect interesant din activitatea lui Laub și Sampson îl reprezintă faptul că aceștia analizează o serie de probleme ale comportamentului care nu duc neapărat la arestări. De exemplu, în momentul studiului infractorilor adulți, au descoperit că acest comportament antisocial al lor s-a răsfrânt asupra unei game largi de domenii sociale, cum ar fi: infracțiunile militare, dependența economică, alcoolismul, problemele conjugale, precum și infracțiunile. În lucrările lor, autorii explică de ce anumite persoane nu comit niciodată infracțiuni sau încetează de a le mai comite, argumentând că legăturile sociale consolidate și calitatea acestora sunt mult mai importante decât momentul și apariția anumitor momente în viața particulară. De exemplu, nu este atât de important să absolvi o școală (liceul), să-ți găsești de lucru sau să te căsătorești, dar dacă absolvi un bun liceu, obții un loc de muncă bine cotate și reușești să ai un mariaj binemeritat este cu mult mai important. Autorii afirmă că legăturile sociale consolidate conduc la creșterea capitalului social și astfel la creșterea pierderilor în momentul încălcării legii. De aceea, adulții care au antecedente penale din perioada adolescenței, care reușesc să-și formeze familii și/sau obțin un loc de muncă foarte bun, în general, se îndepărtează de posibilitatea comiterii infracțiunilor. În mod contrar, adulții care comit infracțiuni pentru prima dată fiind

adulți, în general, sunt ori necăsătoriți, nefericiți în căsniciile lor sau nu au loc de muncă, ori au un loc de muncă care nu îi satisface. Laub și Sampson, în general, accentuează ideea ca importanța instituțiilor sociale neoficiale de control (cum ar fi familiile și școlile) este mai mare decât cea a mecanismelor de control social oficial, precum tribunalele și legea; aceste instituții neoficiale asigură un capital social care face ca infracțiunile să nu atragă pe nimeni. Laub și Sampson încheie, afirmând că privim acum altfel strategiile sociale care se axează pe prevenirea infracțiunilor mai mult decât pe ceea ce trebuie făcut după ce acestea au fost comise.

Sunt interesați în elaborarea unor strategii sociale, care au la bază studiul activității infracționale și cei implicați într-un proiect de cercetare de mare amploare, aflat în desfășurare la Chicago și lansat, sprijinit și finanțat de Institutul Național de Justiție, Școala de Sănătate Publică Harvard, fundația John D. și Catherine T. MacArthur. Acest proiect este un studiu ce se desfășoară pe o perioadă de opt ani și are în vedere un număr de 11000 de persoane din 70 de comunități diferite din orașul Chicago. Scopul acestui studiu este de a rezolva ceea ce autorii acestuia numesc „problema complexă a evoluției fenomenului infracțional”; autorii speră să găsească noi strategii sociale eficiente prin care să se reducă criminalitatea. Se folosesc măsuri de înregistrare a continuării sau încetării comiterii de infracțiuni care au în vedere nu numai faptul comiterii acestei de către infractor, ci și gravitatea infracțiunii ulterioare, frecvența comportamentului infracțional și durata perioadei în care nu s-au comis infracțiuni. Conducătorii acestui proiect sunt de părere că se acordă prea mult interes modului în care ia amploare acest fenomen decât asupra modalităților de eradicare a acestuia. S-a observat și reversul faptului că mulți dintre adulții infractori care au fost copii care au avut un comportament anti-social – și anume, faptul că mulți dintre acești copii devin adulți infractori. Cei mai mulți dintre adolescenții delicvenți apar din rândurile celor cu preocupări infracționale, pe când o mică parte dintre aceștia continuă să aibă astfel de preocupări la maturitate. Cunoaștem însă, foarte puține lucruri despre aceste tendințe. (Earls și Reiss, 1994).

Mare parte din studiul „Spărgând Cercul” se axează pe cercetarea modului în care și motivele desfășurării comportamentului infracțional, dar are în vedere și implicațiile practice ale studiului, după cum se întâmplă de obicei cu cercetările finanțate de persoane particulare. Astfel, la sfârșitul studiului lor, Earls și Reiss s-au întors la concluziile lui Greenwood și ale colegilor lui, afirmând că rezultatele proiectului lor vor fi folositoare pentru cei interesați de prevenirea fenomenului infracțional, deoarece „prevenirea depinde de capacitatea de selecționare a copiilor care prezintă posibilitatea de a deveni infractori periculoși pentru comunitatea în care trăiesc”. (p. 60). Aceștia nu și-au exprimat, însă, modalitățile prin care intenționează să evite greșelile generației anterioare, în special tendința inevitabilă, asemănătoare, a formulei care anticipează elementele relativ rare (precum delicvența gravă și persistentă) care conduc la apariția unui număr mare de aspecte fals pozitive.

În ciuda acestei deficiențe prezente în studiul lui Earls și Reiss, sper că acest model vă aduce multe informații cu privire la modul în care și la motivațiile pentru care persoane din medii cu grad de risc ridicat al criminalității reușesc să o evite și, de asemenea, va exprima în punct de vedere cu privire la modul în care cei ce au comis infracțiuni aleg să nu o mai facă. Activitatea lor pare să testeze pe viitor ipotezele lui Laub și Sampson în ceea ce privește consolidarea și calitatea legăturilor sociale pe care le consideră mult mai importante decât apariția unor evenimente majore în viața acestora. În continuare aștept cu nerăbdare concluziile în legătură cu importanța sexului (feminin sau masculin) în ceea ce privește implicarea acestuia în fenomenul infracțional. Autorii afirmă că deși femeile au tendința să-și facă rău prin comportamentul infracțional, totuși, faptele lor afectează și pe cei din jur.

Concluzii

Studiile privind activitatea infracțională și infractorii recidiviști s-au dovedit a nu fi foarte elocvente datorită anticipării pripite. Această practică folosită de unele departamente de poliție și procurori, care au luat în considerare anumite zone de populație folosind aceste metode, au fost criticate deoarece aceste două modele au tendința de a anticipa în mod exagerat niște evenimente și de a acorda o relevanță mare așa numiților factori ai statutului persoanei. În mod similar (și regretabil), eforturile de a-i convinge pe cei ce iau decizii să reducă sentințele bazate pe datele ce îi au în vedere pe infractorii care au comis delictе în trecut, au eșuat deși sumele mari cheltuite în închisorile din America ar trebui să-i facă mai receptivi la acest punct de vedere. Cu toate acestea, cei implicați în eforturile de a înțelege tipurile de fenomene infracționale rămân entuziași în continuare în ceea ce privește acest tip de analiză a activității sociale pentru a putea găsi modul în care sistemul justiției penale poate influența viața infractorilor. Din ce în ce mai multe studii statistice la scară largă sunt completate de analize etnografice. Din păcate, până în prezent, există o activitate comparativă redusă în ceea ce privește existența acestor probleme și la alte popoare, precum și la frontierele naționale. Speram ca aceasta să se îmbunătățească în viitor.

Bibliografie

Bluestain, A., Cohen, J. Roth, J. și Wisher, C., *Activități infracționale și „Infractori recidiviști”*, vols. I și II. Washington, D.C. National Academy Press, 1986.

Earls, Felton J. și Reiss, Albert J., *Spărgând Cercul: Depistarea și prevenirea fenomenului infracțional*, Washington, D.C. National Institute of Justice, 1994.

Irving, John, *Stingând flăcările fricii: Strategiile încarcerării excesive*, Criminalitatea și delicvența. Vol. 44, nr. 2 (ianuarie 1988), 32-46

Laub, John și Sampson, Robert, *Criminalitatea și deviația asupra activității sociale*, Analiza sociologică americană, Vol. 55, nr. 5 (octombrie 1990): 609-627

Morris, Norval, *Închisoarea contemporană, din 1965 până în prezent*, în „Istoria închisorii” Oxford „Tehnica pedepsirii în societatea de Vest”, editată de Norval Morris și David J. Rothman (New York, 1998), p. 202-231

Zimring, Franklin E. și Hawkins, Gordon, „Noul calcul al încarcerării”, Criminalitatea și delicvența, Vol. 34, nr. 4 (decembrie 1998), 428-436

INFRAȚIUNEA DE SPĂLARE DE BANI ȘI ELEMENTELE SALE CONSTITUTIVE

THE OFFENCE OF MONEY LAUNDERING AND ITS CONSTITUTIVE CHARACTERISTICS

*Yu GUIYING*¹

1. Introduction

Illegal arms sales, smuggling, embezzlement, inner trading, bribery, computer fraud schemes and activities of organized offence can generate huge illegal profits for the individual or the specific group that carries out the act. The substantial profits are likely to attract the attention of investigation authorities. In order to enjoy these profits and continue their criminal activity without jeopardizing their source, criminals must find a way to disguise the illegal origin, change the form or move the illegal profits to a place where they are less likely to be found. The processing of these criminal proceeds is money laundering².

Money laundering often involves a complex series of transactions. Generally it includes three basic steps: placement, laying and integration. A launderer introduces his illegal profits into the financial system in the initial-or placement-stage of money laundering by breaking up large amounts of cash into less conspicuous smaller sums. He then deposits them directly into a bank account, or by purchasing a series of monetary instruments (cheques, money orders etc.) which are then collected and put into accounts at other locations. In the laying stage, the launderer engages in a series of conversions or movements of the funds in order to distance them from their source. This is possible by channeling through the purchase and sales of investment instruments, or achieving the funds through a series of accounts from various banks across the globe. In the integration stage, the launderer chooses to re-enter the legitimate economy by investing the funds into real estate, luxury assets, or business ventures.

Money laundering can have devastating social consequences. It may destroy the integrity of a nation, even the world's financial institutions. According to 1996 International Monetary Fund estimation, laundered money annually amounts to 2-5% of world GDP (between 800 billion and 2 trillion US dollars in today's terms). The lower figure is considerably larger than an average European economy, such as Spain's³.

The purposes of money laundering activities and anti-money laundering campaign are contrary. Money launderers want to get illicit funds back to themselves without being traced by investigation agencies. The purpose of anti-money laundering program is to give such properties back to the legal owner and prevent them from being used in future criminal

¹ An associate professor at the Northwest Politics and Law Institute.LLM in the Chinese Criminal Law. A visiting scholar at Bucharest University from November 2000 to April 2002.

² There are various available definitions which describe the term of „money laundering”. Article 1 draft European Communities (EC)Directive of March 1990 defines it as: the conversion or transfer of property, knowing that such property is derived from serious offence, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of assisting any person who is involved in committing such an offence or offences to evade the legal consequences of this action, and the concealment of disguise of the true nature, source, location, disposition, movement, rights with respect to, or ownership of property, knowing that such property is derived from serious offence. A concise working definition was adopted by Interpol General Secretariat Assembly in 1995, and defines money laundering as: „Any act or attempted act to conceal or disguise the identity of illegally obtained proceeds so that they appear to have originated from legitimate source”.

³ See more from: „Money Laundering in A Changed World”, www.Arbanco.com.